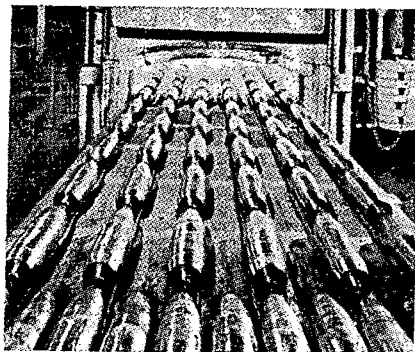
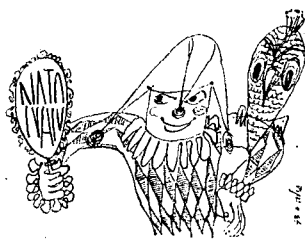

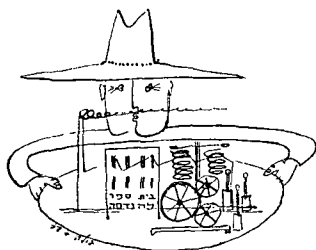
מה בצבאות?

לשם תיאור שלבי ייצור המלחמה האמריקני במלחמה "ה-1 וה-2, נאמר: "תחילה טיפות, אח"כ קילוח, לבסוף נחשול". ההקצבות ב"ארה"ב ליצור תחמושת לשנת 1962 מעידות על קיום "שלב ב'": ההקצבה הוגדלה מ-280 ל-440 מיליון דולר. מרביתה — תחמושת ל"נשק מקובל"; והעיקר בזה: פגזי ארטילריה וכלי נ"ט, וראשי-נפץ. מקור בליס"ט לטילים. כהדגמה משמש זרס-היצור ה"אינסופי" של פגזי הוביצר בן 105 מ"מ.

ארצו של טיל אולנשפיגל, בלגיה, עוסקת לכאורה במעשי להטים: קובעת תכנית "חי" דוש פני הצבא" לכווניה שבמסגרת נאט"ו — ובו בזמן מקצצת בתקציבה הצבאי. ה"כיצד? עיקרו של הקימוץ יושג ע"י קיצוץ ביחידות השירות וב"תקורה" המנהלית.

אוסטרליה מסייעת לפכיסתאן (במסגרת הסיוע-הטכני של "ארגון אמנת דרום-מזרח אסיה") לכינון השירותים הטכניים בצבאה — בתוך זה הקמת ביי"ס חדש להנדסה חשמלית ומיכנית, אימון קציני הנדסה זר-טרים מפכיסתאן וציוד המתקן האלקטרוני לבי"ס ל"שוליות הצבא".

על הפיקוד המאוחד החדש של כוח-ההלם האמריקני (ראה בחוב' קמ"א, עמ' 32 ה"סטרק" וה"טאק"), הוטל לא רק לעצב את הדוקטרינה לתפעולם המשולב של כוחות הקרקע והאוויר שלו, אלא אף לשאת ב-

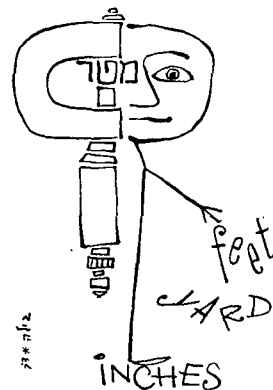
אחריות לאימונים של אלה — כולל תרגילים דחופים — כדי שיהיו "צות קרקע-אוויר יעיל". בצד שתי דיביזיות-הצנחנים, ודיביזיות רגלים, של ה"סטרק" — כולל ה"טאק", 3 "כוחות-אוויר" (ה-9, ה-12 וה-19, החוגים כולם בדרום ארה"ב) ובהם להקי מטוסי-קרב-טקטיים, סיוור-טקטי, הטסת-גייסות ו"תדלוק-באוויר, כוחות קרקע ואוויר אלה מהווים "עתודת-ההלם" האסטרטגית שבסיסה ב"ארה"ב גופה.

בזמן האחרון גברה עדימאות שימת הדגש ע"י ממשלת ארה"ב וצבאה בפיתוח פלגות ה"כוחות-המיוחדים" (שנועדו לשמש גרעיני פועלים-ומפעילים בלוחמת גרילה ובפעולות נגד-גרילה). עתה, נוסף על צבא ארה"ב הסדיר, החל גם ה"משמר הלאומי" ה"מיליציוני-טריטוריאלי באחדות ממדינות ארה"ב לאמן פלגות כאלו. המדובר הוא ב"יחידות זעירות, שניתן יהיה לשתף גם אותן, זמן לא-רוב יחסית לאחר הכרזה על גיוס-כללי בארה"ב, בפעולות משני סוגים אלה בזירות-המלחמה (בחזית — או מאחורי החזית). האימון — רב-גוני ומסועף; ואחד ה"מרכיבים" שבו — אימון בהטסה והצנחה. בתצלות — אנשי פלוגת ה"משמר" במדינת אלבמה יוצאים לטיסת-צנחות.

צבאה של גרמניה המזרחית, שהיה עד כה מושתת על היסוד הכפול של צבא-מתנדבים בשירות-קבע, (אלא שהללו היו, בעיקרם, אנשים אשר קיבלו "הכנות" לשירות זה מן הארגונים להם השתייכו), ושל סוגים שונים של כוחות-מיליציוניים (בעיקר לפי מקומות העבודה) — לובש לאחרונה צורה חדשה. עם החרפת "משבר-ברלין" הוחלט על הנהגת חובת-שירות כללית, והוחל בארגונו של ה"גיוס. במראהו החיצוני של הצבא המזרחי-גרמני מצטרפים שני יסודות: עיקרם של המדים — גרמניים-מסורתיים (שלא כבצבא מערב-גרמניה), אך הקסדה וכמה פריטים אחרים — וכמובן, החימוש — הם ממוצא או מדגם, רוסי.

החל ב-1.1.1962 הנהיג צבא ארה"ב את השיטה המסורת למדידת מרחקים קווים במרבית פעולותיו הטקטיות והלוגיסטיות — מק"מ ועד לחלקיקי מ"מ. בכך הקיץ הקץ על ה"רגל" ועל כל גלגוליה. מעשה זה הוא חלק של מגמת ההאחדה במסגרת נאט"ו, הכרוכה בהנהגת כלייירי ותחמושת המושתתים על אמות-מידה מסוריות. כיוצא דופן, בעולם כולו, נשארים עתה רק מערכת המידות הבריטית (הנהוגה עדיין גם בחייה ומשקה האזרחיים של ארה"ב — וכן ב"ארצות ה"קהליות", כולל הודו, וכן ב"בורמה) — והשיטה ה"מקורית" של חצרים (אשר תורכיה כבר ויתרה עליה זה 28 שנים).